



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 236/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Michal Mandzák, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Sžfk 30/2019 z 2. júna 2020 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. augusta 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Sžfk 30/2019 z 2. júna 2020. Napadnutý rozsudok navrhuje zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Daňový úrad Bratislava (ďalej len „správca dane“) rozhodnutím č. 102602433/2016 z 23. februára 2016 (ďalej len „rozhodnutie správcu dane“) vyrubil sťažovateľke rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) v sume 34 920 eur za zdaňovacie obdobie jún 2014. Na základe odvolania podaného sťažovateľkou Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej aj „finančné riaditeľstvo“ alebo „žalovaná“) rozhodnutím č. 103237658/2016 z 30. mája 2016 (ďalej len „rozhodnutie finančného riaditeľstva“) potvrdilo rozhodnutie správcu dane.

3. Sťažovateľka podala proti rozhodnutiu finančného riaditeľstva správnu žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 5 S 150/2016-84 zo 6. marca 2018 tak, že žalobu zamietol a žalovanej právo na náhradu trov konania nepriznal. Proti rozsudku

krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol a nepriznal jej nárok na náhradu trov kasačného konania.

## II.

### Argumentácia sťažovateľky

4. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, argumentujúc, že:

- a) záver najvyššieho súdu o tom, že správca dane nebol povinný na základe prerokovania pripomienok s jej splnomocnenou zástupkyňou vo vyrubovacom konaní zopakovať všetky úkony, ktoré už vykonal v rámci daňovej kontroly, je ústavne neudržateľný a neospravedlňujúci,
- b) najvyšší súd relevantne nereflektoval na jej námietky o tom, že správca dane nevykonával žiadne dokazovanie a inštitút daňovej kontroly si stotožnil s vyrubovacím konaním, čím jej odňal možnosť konať pred správnym orgánom,
- c) závery najvyššieho súdu v tom smere, ako sa vysporiadal s jej námietkami o tom, že prerokovanie pripomienok vo vyrubovacom konaní nie je možné stotožňovať s vykonaním dokazovania či miestneho zisťovania, keď nemohla konfrontovať svedka so zisteniami správcu dane, sú nesprávne a ústavne nekonformné,
- d) najvyšší súd „*absolútne odignoroval*“ jej námietky vzťahujúce sa k eurokonformnému výkladu judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), pričom jasne uviedla, v čom vzhliada ich aplikovateľnosť,
- e) najvyšší súd nereagoval ani na jej námietku, ktorou poukazovala na to, že nie je zrejmé, ako mala preukázať plnenie, ktoré bolo dojednané na báze poskytnutia disponibilít, nevysporiadal sa s ňou navrhnutými dôkazmi a námietkou o tom, že krajský súd vo svojom rozhodnutí neuviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a prečo nevykonával ňou navrhnuté dôkazy, a nereagoval ani na námietku rozpornosti výpovedí konateľ a obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], jej konateľky a svedka [REDAKOVANÉ] a ich navrhovanej konfrontácie,
- f) najvyšší súd vychádzal z nesprávnej domnienky, že dôkazné bremeno je na nej, a nie na orgánoch finančnej správy.

## III.

### Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bola zamietnutá kasačná sťažnosť sťažovateľky.

#### III.1. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

6. V preskúmvanej veci najvyšší súd podľa § 461 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu ako nedôvodnú.

7. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd k námietkam sťažovateľky poukazuje na to, že zo skutočností zistených správcou dane, z ktorých vychádzali správne súdy, vyplýva, že tento svoj záver o nenaplnení zákonných podmienok na odpočet DPH podľa § 49 ods. 1 a 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) oprel o skutočnosť, že sťažovateľka v priebehu daňového konania nepreukázala reálne uskutočnenie zdaniteľného obchodu. Z priebehu daňového konania je zrejmé, že sťažovateľka ešte v rámci vykonávania daňovej kontroly bola listom z 23. novembra 2015 oboznámená so skutočnosťami zistenými v priebehu daňovej kontroly a bol jej poskytnutý priestor na podanie písomného vyjadrenia, na predloženie dôkazov, resp. mohla navrhnúť spôsoby vedenia ďalšieho dokazovania, ktoré by preukázali jej tvrdenie, že zdaniteľné plnenie deklarované na faktúre č. 062014 bolo reálne uskutočnené, a to dodávateľom na nej uvedeným. Sťažovateľka však svoje zákonné právo podľa § 45 ods. 1 písm. f) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom v rozhodnej dobe [ďalej len „daňový poriadok“] nevyužila a písomné vyjadrenie k zisteným skutočnostiam nepodala (strana 10 rozhodnutia finančného riaditeľstva, pozn.). Sťažovateľka ani vo vyrubovacom konaní nenavrholo do vydania rozhodnutia správcu dane vykonanie ďalších dôkazov, ani nepredložila žiadne iné dôkazy.

8. Pre posúdenie veci je podstatné, že sťažovateľka vo fáze vyrubovacieho konania síce vo vyjadrení z 15. januára 2015 predložila správcovi dane svoje pripomienky, avšak nepredložila žiadne nové dôkazy ani nenavrholo žiadne ďalšie dokazovanie na podporu svojich tvrdení, pričom jej pripomienky boli správcom dane prerokované na ústnom pojednávaní konanom 19. februára 2016 za účasti jej splnomocnenej zástupkyne.

9. Z uvedeného je zrejmé, že správca dane mal po prerokovaní protokolu o výsledku daňovej kontroly k dispozícii jej výsledky získané na základe vykonaného dokazovania, o ktorých správnosti a hodnovernosti nemal pochybnosti. Pokiaľ správca dane vo vyrubovacom konaní z vlastnej iniciatívy nedoplňal dokazovanie, pretože to nepovažoval za potrebné a nemal na aké nové tvrdenia alebo novo predložené dôkazy zo strany sťažovateľky reagovať, nebolo potrebné opakovať znovu už raz vykonané skutkové zistenia. To samozrejme nevylučuje možnosť a potrebu doplniť skutkové zistenia a vykonať dokazovanie po ukončení daňovej kontroly, ak daňový subjekt predloží ďalšie dôkazy alebo návrhy, čo sa však v preskúmanom prípade nestalo. Ústavný súd konštatuje, že aj keď zákon ukladá správcovi (§ 24 ods. 2 daňového poriadku) viesť dokazovanie tak, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie, pričom nie je viazaný iba návrhmi daňových subjektov, uvedené nepredstavuje jeho absolútnu povinnosť viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu, čo sa týka ním v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, keďže daňové konanie nie je konaním vyhl'adávacím, obzvlášť, ak tento považuje výsledky dokazovania zhrnuté v protokole o daňovej kontrole za dostatočné a daňový subjekt nepredloží ani v rámci daňovej kontroly, ani v rámci vyrubovacieho konania ďalšie návrhy na dokazovanie tak, ako to bolo v prípade sťažovateľky. Vzhľadom na uvedené záver najvyššieho súdu v spojení so závermi uvedenými v rozsudku krajského súdu, o tom, že správca dane nebol povinný vo vyrubovacom konaní na základe prerokovania pripomienok so splnomocnenou zástupkyňou sťažovateľky zopakovať všetky úkony, ktoré už vykonal v rámci daňovej kontroly, nemožno považovať za ústavne neudržateľný. V tomto kontexte je aj námietka sťažovateľky o stotožnení daňovej kontroly s vyrubovacím konaním a námietka o nevykonaní dokazovania správnymi orgánmi z ústavnoprávneho hľadiska zjavne neopodstatnená.

10. S uvedeným posúdením súvisí aj námietka sťažovateľky o tom, že podľa jej názoru najvyšší súd vychádzal z nesprávnej domnienky, že dôkazné bremeno je na nej, a nie na orgánoch finančnej

správy. Ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke konštatuje, že správca dane vykonal v rámci daňovej kontroly, po tom, ako mu sťažovateľka predložila na deklarovanie existencie zdaniteľného plnenia listinné dôkazy – faktúru č. 062014 a zmluvu o spolupráci z 3. januára 2014 vrátane jej dodatkov, v dôsledku jeho pochybností o reálnom uskutočnení zdaniteľného plnenia rozsiahle dokazovanie. V rámci dokazovania bola sťažovateľka vyzvaná, aby preukázala, že k poskytnutiu služby, a teda zdaniteľného plnenia aj skutočne došlo. Ako vyplýva z príloh, ktoré sťažovateľka predložila k ústavnej sťažnosti, správca dane pristúpil v rámci svojej dôkaznej povinnosti k prevereniu poskytnutia zdaniteľného plnenia najprv na strane jej dodávateľa a následne, keď u dodávateľa nebolo možné potvrdiť reálne uskutočnenie zdaniteľného obchodu, pristúpil k prevereniu jeho uskutočnenia na strane sťažovateľky. Správca dane v rámci svojho dôkazného bremena preveroval už uvedené skutočnosti využitím viacerých zákonných dôkazných prostriedkov a dospel k záveru, že zdaniteľný obchod sa neuskutočnil. Následne správca dane oboznámil sťažovateľku so skutočnosťami zistenými v priebehu daňovej kontroly a tak, ako je popísané v bode 7 tohto uznesenia, sťažovateľka mala možnosť v rámci svojho dôkazného bremena predložiť dôkazy na vyvrátenie zistených skutočností, resp. navrhnúť správcovi ďalšie dokazovanie, čo neurobila. Vzhľadom na uvedené nemožno považovať záver najvyššieho súdu, ktorý sa stotožnil so záverom krajského súdu a daňových orgánov, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno, čo sa týka preukázania reálnosti uskutočnenia zdaniteľného plnenia, za nesprávny, a tak z ústavného hľadiska za neakceptovateľný. Za zjavne neopodstatnenú v tomto kontexte považuje ústavný súd aj jej námietku o tom, že jej bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom.

11. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že nemohla vo fáze vyrubovacieho konania konfrontovať svedka so zisteniami správcu dane, na základe ktorých založil svoje závery o kontrole, ústavný súd uvádza, že sťažovateľke nič nebránilo takúto konfrontáciu navrhnúť už po oboznámení sa so skutočnosťami zistenými v priebehu daňovej kontroly listom doručeným jej 27. novembra 2015, čo sťažovateľka nevyužila. Ako vyplýva z príloh pripojených k ústavnej sťažnosti, sťažovateľka takúto konfrontáciu nenavrhla ani v priebehu daňovej kontroly, ani v priebehu vyrubovacieho konania. Naopak z rozsudku krajského súdu a napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka až v podanej správnej žalobe navrhla vykonať konfrontáciu a navrhla aj vykonať znalecké dokazovanie. Najvyšší súd vo vzťahu k uvedenej námietke v bode 57 napadnutého rozsudku uviedol, že pri výkone správneho súdnictva nie je jeho úlohou nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí. Z ústavnoprávneho hľadiska je tak podstatné, že sťažovateľka mohla takýto spôsob vedenia dokazovania navrhnúť už v konaní pred správcou dane, čo neurobila, preto je akceptovateľný záver najvyššieho súdu o tom, že jeho úlohou v správnom súdnom konaní v zásade nie je zisťovať skutkový stav či nanovo vyhodnocovať dôkazy vykonané v daňovom konaní. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že najvyšší súd poskytol sťažovateľke adekvátnu odpoveď na jej námietku o tom, prečo krajský súd nevykonal ňou navrhnuté dôkazy a prečo ich nepovažoval za potrebné vykonať.

12. Sťažovateľka namieta aj to, že najvyšší súd „*absolútne odignoroval*“ jej námietky vzťahujúce sa k eurokonformnému výkladu judikatúry Súdneho dvora, pričom jasne uviedla, v čom vzhlíada ich aplikovateľnosť. Vo vzťahu k v ústavnej sťažnosti špecifikovaným rozsudkom Súdneho dvora uvádza, že sú v jej prípade plne aplikovateľné, keďže uvedená judikatúra sa vzťahuje na skutočnosť, že pre odpočítanie dane nie je potrebné preukázať uskutočnenie služby, ale úplne postačuje i zabezpečenie disponibility, tak ako to bolo v jej prípade. V tomto kontexte namieta,

že zo strany najvyššieho súdu nedostala odpoveď ani na s tým súvisiacu námietku o tom, že jej nie je zrejmé, ako mala preukázať plnenie, ktoré bolo dojednané na báze poskytnutia disponibility.

13. Ústavný súd k uvedenému uvádza, že z predloženého rozhodnutia finančného riaditeľstva je zrejmé, že predmetom zmluvy o spolupráci z 1. apríla 2014, na základe ktorej sa malo realizovať sťažovateľkou deklarované zdaniteľné plnenie, bol presne špecifikovaný záväzok dodávateľa sťažovateľky vyvíjať pre ňu konkrétnu špecifikovanú činnosť, za čo jej mala kvartálne prislúchať odmena, ktorá nebola paušálna, ale dohodnutá dodatkom k zmluve. Vzhľadom na uvedené v prípade sťažovateľky nejde o skutkovo a právne analogický prípad riešený v rozsudku súdneho dvora vo veci Asparuchovo Lake Investment Company z 3. septembra 2015, C-463/14, kde Súdny dvor posudzoval vzťah, v rámci ktorého služby neboli vopred vymedzené ani individualizované a odmena sa vyplácala vo forme paušálu. V tomto kontexte je žiaduce poukázať na bod 57 rozsudku krajského súdu, kde sa správny súd vyjadril k námietke sťažovateľky o tom, že správca dane vôbec nezisťoval, aký charakter mala odmena dojednaná v predmetnej zmluve, keď uviedol, že túto námietku uviedla sťažovateľka až v podanej žalobe, a preto nemožno od daňových orgánov požadovať, aby k nej zaujali stanovisko. Ústavný súd uvádza, že pokiaľ bola v tomto smere sťažovateľka presvedčená o nesprávnosti zistení správcu dane (keď bola na základe ňou následne v správnom súdnom konaní prezentovanom názore, že v jej prípade nebolo potrebné preukázanie uskutočnenia služby, ale postačovalo i zabezpečenie disponibility, presvedčená o nesprávnom posúdení jej vzťahu založeného zmluvou o spolupráci z 3. januára 2014. pozn.), mohla a mala tieto skutočnosti namietat počas daňovej kontroly, resp. vo vyrubovacom konaní. Vzhľadom na zodpovedanie tejto námietky zo strany krajského súdu si už takto formulovaná námietka nevyžadovala špecifickú odpoveď zo strany najvyššieho súdu tak, ako to namieta sťažovateľka v ústavnej sťažnosti.

14. K aplikovateľnosti rozsudku Súdneho dvora vo veci Gemeente Woerden z 22. júna 2016, C-267/15, sťažovateľka neuvádza v ústavnej sťažnosti žiadnu adekvátnu argumentáciu. Napriek uvedenému ústavný súd poukazuje na to, že Súdny dvor v danom prípade uviedol, že právo na odpočítanie uvedené v čl. 167 a nasledujúcich článkoch smernice o DPH je neoddeliteľnou súčasťou mechanizmu DPH a v zásade nemôže byť obmedzené. Toto právo sa osobitne uplatňuje bezprostredne na všetky dane zaťažujúce transakcie uskutočnené na vstupe, keď deklaroval, že spoločný systém DPH následne zabezpečuje úplnú neutralitu daňového zaťaženia všetkých hospodárskych činností, bez ohľadu na ich účel alebo výsledky, za predpokladu, že sú samy predmetom DPH. Z hľadiska posúdenia veci sťažovateľky je však podstatné, že Súdny dvor v bode 34 tohto rozsudku poukázal na svoju predchádzajúcu judikatúru, v zmysle ktorej pokiaľ ide o materiálne podmienky požadované na vznik práva na odpočítanie dane, už rozhodol, že z čl. 168 písm. a) smernice o DPH vyplýva, že uvedené tovary alebo služby zakladajúce toto právo musia byť využité zdaniteľnou osobou na výstupe pre potreby svojich vlastných zdaniteľných transakcií a že na vstupe musia byť tieto tovary alebo služby poskytnuté inou zdaniteľnou osobou, čo, ako vyplýva z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, nebolo v prípade sťažovateľky v daňovom konaní preukázané (bod 55 napadnutého rozsudku, pozn.).

15. V závere ústavný súd dodáva, že za zjavne neopodstatnenú v jej prípade považuje aj argumentáciu poukazujúcu na to, že iba v prípade, ak sa vzhľadom na objektívne skutočnosti preukáže, že daňový subjekt sa dovoľáva práva na odpočítanie DPH podvodne alebo zneužívajúcim

spôsobom, mu môže byť uplatnenie tohto práva zamietnuté s poukazom na rozsudok Súdneho dvora vo veci Halifax z 21. februára 2006, C-255/02. K uvedenému ústavný súd len stručne uvádza, že Súdny dvor v predmetnom prípade posudzoval otázku možného zneužívania systému pri odpočte DPH, pričom okrem iného uviedol, že zistiť, či v konaní vo veci samej nastali skutkové okolnosti zneužívajúceho konania, patrí podľa pravidiel dokazovania vnútroštátneho práva, pokiaľ tým nie je ovplyvnená účinnosť práva Spoločenstva, vnútroštátnemu súdu (bod 76 predmetného rozsudku Súdneho dvora, pozn.). V prípade sťažovateľky však nosným argumentom pre vyrubenie rozdielu DPH nebolo konštatovanie jej účasti na podvodnom reťazci či konštatovanie, že si musela byť tejto skutočnosti vedomá, ale bola ním skutočnosť, že nepreukázala reálne dodanie zdaniteľného plnenia, čím neboli naplnené zákonné podmienky na odpočet DPH (bod 58 napadnutého rozsudku, pozn.).

16. Z uvedeného je zrejmé, že aj keď sťažovateľka nedostala zo strany najvyššieho súdu explicitnú odpoveď týkajúcu sa rešpektovania judikatúry Súdneho dvora, ústavný súd konštatuje, že s ohľadom na skutočnosť, že sťažovateľkou špecifikovaná judikatúra sa celkom zjavne (vzhľadom na skutkový a právny stav jej veci, pozn.) nedala na jej prípad analogicky aplikovať, nevyžadovala si zo strany najvyššieho súdu špecifickú odpoveď.

17. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku konštatuje, že najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy, ktorými by poprel ich účel a význam. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na skutkový stav zistený správcom dane, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie vo veci. Najvyšší súd pritom sťažovateľke poskytol kvalifikované odpovede na jej podstatné námietky vznesené v podanej kasačnej sťažnosti, podrobne sa nimi zaoberal a zrozumiteľne vysvetlil, z akých dôvodov ich, rovnako ako krajský súd, nepovažoval za dôvodné a opodstatnené.

18. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

### **III.2. K namietanému právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru**

19. Právna vec sťažovateľky sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové (vrátane prieskumu rozhodnutí daňovo kompetentných správnych orgánov súdom), argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci [hard core of public-authority prerogatives (porov. Jussila v. Fínsko, c. 73053/01, rozsudok veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, c. 44759/98, rozsudok veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 a 31)]. Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých veciach, kde sa daňové konanie považuje za konanie trestné. O takých však nemožno usudzovať, ak je cieľom daňového konania alebo opatrenia vymôcť neuhradenú daň, ako aj úroky z omeškania bez ohľadu na ich výšku (rozsudok ESLP z 18. 10. 2001, Finkelberg v. Lotyšsko).

20. Prihliadajúc na skutočnosť, že vo veci sťažovateľky správne orgány neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti, ale išlo o vyrubenie rozdielu dane, teda nedošlo k uloženiu sankcie, ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru, ústavný súd dospel k záveru, že na vec sťažovateľky nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 1. júna 2021**

**Rastislav Kaššák**  
**predseda senátu**